

[Aksel Larsen.]

og i Japan, men de har dem også i Grækenland og Tyrkiet, tæt op ad Sovjetunionens grænser. Jeg beder ærede medlemmer tænke på, hvad der ville ske, hvis Sovjetunionen bare ønskede at indrette baser på Ålandsøerne. Så ville der komme et hyl om, at disse baser ikke skal tjene til noget forsvar af Sovjetunionen, men til at angribe Chicago og San Francisco. Men Amerika har sine forsvarsbaser tæt op ad Sovjetunionens grænser, tusinder og atter tusinder af kilometer borte fra Amerika. Nej, hvis der truer krig og aggression, er det fra den vestlige verden og ikke fra den østlige.

Det er nødvendigt i denne debat at regne med Marshallplanen. Som jeg dokumenterede under folketingsdebatten den 1. juli 1948, bygger Marshallplanen på en amerikansk lov, hvori det udtrykkelig siges, at den skal administreres som et værktøj for Amerikas udenrigspolitik, og hvis noget land, der modtager Marshallhjælpen, ikke indstiller sig på at tjene Amerikas udenrigspolitiske interesser, kan Marshallhjælpen indstilles. Jeg har i allerhøjeste grad et indtryk af, at man har så travlt med at snakke om vestblok og sikre sig Amerikas sanktion, fordi man, på grund af at man er gået ind på Marshallplanen, simpelthen er under et økonomisk tryk.

Enhver erfaring, vi har her i Danmark, siger os, at alliancedeltagelse og oprustning ikke giver sikkerhed. Der var lande, der før krigen stolede på, at hvis de gik i alliance med vestmagterne, var de sikre. Men vi så, hvordan det gik i München, da Tjekkosllovakiet blev slagtet, da England og Frankrig i stedet for at værne Tjekkosllovakiet sluttede en overenskomst med Hitler om, at hvis han ikke ved militære midler alene kunne ordne Tjekkosllovakiet, skulle de komme ham til hjælp. Hvis man går ind i nogen form for vestblok — og denne skandinaviske alliance, som der her tales så kønt om, skal jo tænkes som et led i vestblokken —, vil det forstærke vestmagternes krigspotential, og det vil automatisk betyde større krigsfare, men med Danmark i den forreste front. Vi har jo vor beliggenhed ved Østersøens indløb, og medens man formodentlig i Chicago og San Francisco kan være temmelig trygge, kan vi altså være forberedte på, at udløses den krig, masser af amerikanske statsmænd har agiteret for og krævet, og Danmark er med i deres blok, bliver det os, det først og fremmest kommer til at gå ud over. Vi afviser dette, og vi siger derfor noget lignende som et medlem af

det franske akademi, Etienne Gilson, har sagt i det officøse franske blad „Le Monde“: „Man tilgive os, at vi mangler begejstring for blot at være et led i den kæde, som De Forenede Stater så øjensynligt søger at lægge uden om Sovjetrusland. Så fordærvede er vi endda, at vi ikke nærer noget ønske om, at man anbringer os i samme situation som i 1939; skal vi i morgen have en amerikansk verdenskrig, så skal avantgardens yderste spids hverken være fransk eller engelsk og endnu mindre tysk. Nu er det De Forenede Staters tur.“

Jeg synes, man herhjemme skulle sige noget lignende.

Må jeg tilføje et par ord om de praktiske følger af den politik, man har indledet og konsekvent stræber efter at føre igennem, og som man ikke vil debattere offentligt, men kun komme med forbeholdne udtalelser om her. Foruden at den bringer krigsfare, og krigsfare først og fremmest for Danmark, får den sine praktiske følger: alliancedeltagelse og oprustning koster penge. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har på et møde i sin valgkreds i efteråret til stor forundring for de fremmødte sagt: at om Danmarks kommende militærordning skal koste 300 mill. kr. eller 400 mill. kr., må man se stort på, for hvad der skal til, skal til.

Vi ved, at forsvarsministeren sammen med de militære sagkyndige opererer med planer om, at der alene til militære anskaffelser i løbet af de nærmest kommende år skal anvendes ca. 2 milliarder kr. Størstedelen af disse anskaffelser af militært materiel skal foretages i udlandet — dertil skal vor sparomme valuta bruges. Hvem kommer til at betale det? Det danske folk. I tilfælde af at krigen kommer, kommer folket ved at bære krigen byrder og lidelser til at betale det porcelæn, regeringen og de fem partier er i færd med at knalde. Og under alle omstændigheder kommer befolkningen, selv om der ikke bliver krig — og personlig tror jeg fortsat, at krigen undgås —, til at betale byrderne ved den vanvittige oprustning, der nu planlægges. Og så bliver der ikke tale om skattelettelse, men om skatteforhøjelser.

Forøvrigt har Marshallplanens øverste administrator, Hoffman, sagt noget meget interessant, som er gengivet i aviserne til morgen, og som man skal lægge mærke til, nemlig at de lande, som modtager Marshallhjælp, må indstille sig på for det første kun at iværksætte arbejder, der kan